

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

25 oktober 2001

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de financiële steun aan KMO's die allochtonen in dienst nemen
Met redenen omklede motie

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de omvorming van kampeerterreinen tot weekendverblijfparken

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken aangaande de niet-vergunde zonevreemde campings in het duinengebied van Middelkerke-Lombardsijde

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de financiële moeilijkheden van het dierenpark Planckendael

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de Vlaamse sociale steunmaatregelen voor de Sabena-werknemers

Interpellatie van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, en tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de tewerkstelling van personen met een handicap

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 25 oktober 2001

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.42 uur.*

Interpellatie van de heer Roland Van Goethem tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de financiële steun aan KMO's die allochtonen in dienst nemen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Goethem tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de financiële steun aan KMO's die allochtonen in dienst nemen.

De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn vraag betreft een verbazingwekkende overeenkomst met Unizo. Soms wordt het overeenkomst genoemd, soms protocol. KMO's zouden namelijk een premie krijgen als zij allochtonen in dienst nemen.

Mijnheer de minister, het verbaast me dat u een discriminerend voorstel doet. De Europese richtlijn 2000/43 zegt dat er sprake is van discriminatie als iemand op grond van ras of etnische afstamming ongunstiger wordt behandeld dan iemand anders in een vergelijkbare situatie. Hier gaat het om de Vlaming, die in een slechtere situatie terecht komt dan de allochtoon. U beperkt zich tot een kleine groep.

Een andere Europese studie spreekt over de ongelijkheid op de Belgische arbeidsmarkt. Hierin wordt een vergelijking gemaakt tussen de gender-, de generation- en de educationgap. De conclusie is dat Vlaanderen en België er zeer slecht uitkomen. De studie heeft wel het voordeel dat ze zich tot de hele bevolking richt en niet uitsluitend tot allochtonen.

Er wordt weinig aandacht besteed aan de redenen waarom dit gebeurt. Dertig percent van de allochtonen zijn werkloos. Gedurende een hele tijd zijn er campagnes gevoerd. De heer Peeters van Unizo verklaart : 'Bovendien is niet elke zelfstandige ondernemer evenveel op de hoogte van de vele ondersteunende Vlaamse en federale maatregelen om het in dienst nemen van allochtonen te vergemakkelijken.'

Vorig jaar daalde bij de autochtone bevolking het werkloosheidspercentage met 12 percent, terwijl dit bij de allochtone bevolking slechts met 5 percent was. Wat zijn hiervoor de redenen ? Opleiding, mentaliteit ? Het loont de moeite er een studie aan te wijden. Ik geloof niet in de discriminerende Vlaamse werkgever. Vorig jaar was er een rel ontstaan naar aanleiding van een voorval bij een interimkantoor. Bij nader onderzoek bleek het om een aantal geïsoleerde gevallen te gaan die niet representatief zijn voor de houding van de Vlaamse werkgever.

Mijnheer de minister, zelfs al zou dit klassieke verwijt naar fabeltjesland worden verwezen, dan nog is het eigenaardig dat u het verwijtend vingertje hoog hield voor de camera en het verwerpelijk vond dat men tussen Vlamingen zou selecteren. Nu stelt u een premie voor als autochtonen worden gediscrimineerd. Een positieve discriminatie houdt altijd een discriminatie in. Bedrijven die een concreet wervings- en selectiesysteem voeren, krijgen financiële steun. Hebt u de kans op concurrentievervalsing ingeschat ? Die is immers niet irreëel. Voor een klein bedrijf is 500.000 frank veel geld.

Mijnheer de minister, wat zult u doen om de concurrentievervalsing tegen te gaan ? In hoeverre kunt u met het protocol misbruiken tegengaan ? Indien werkgever A een allochtoon B in dienst neemt krijgt hij een premie. Werknemer B verdwijnt na 6 maanden uit het bestand van werkgever A en gaat werken bij werkgever C. Krijgt C dan

Van Goethem

ook die premie ? Hoe staat u tegenover dergelijk mogelijk misbruik ? Zijn er in het protocol clausules vervat om die misbruiken tegen te gaan ?

Hoe wilt u voorkomen dat een werkgever een Vlaming discrimineert bij de aanwerving om zo toch maar die premie te bekomen ? Dat is toch een grove vorm van discriminatie ! We moeten bovendien ook de menselijke kant van de zaak bekijken. Als allochtoon zou ik het niet fijn vinden indien men me zou aanwerven enkel en alleen omdat mijn baas dan een premie krijgt. Niemand zou dat appreciëren.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de interpellant zou zich moeten informeren over de inhoud van de antidiscriminatie-wet. Men mag niet discrimineren. In de internationale wetgeving staat echter ook dat dit een doelgroepenbeleid of een beleid om ongelijkheid weg te werken niet in de weg mag staan. Een regeling om ongelijkheid weg te werken, kan steeds in vraag worden gesteld. Als men iets doet voor gehandicapten, dan worden de gezonde mensen benadeeld. Eigen aan het doelgroepenbeleid is juist dat er voor bepaalde mensen inspanningen worden geleverd.

Mijnheer Van Goethem, uw analyse klopt. De normale daling van de werkloosheid bedroeg een paar maanden geleden inderdaad 12 percent. Voor de groep van allochtonen was dat echter 5 percent. Het was trouwens voor het eerst dat daar een daling optrad. De groep heeft dezelfde kwaliteiten als die van alle werkzoekenden. Er is dus een probleem op de arbeidsmarkt. Er zijn mensen die kunnen werken enerzijds en openstaande vacatures anderzijds.

Uit studies blijkt dat men niet zomaar kan zeggen dat werkgevers discrimineren of racist zouden zijn omdat ze geen allochtonen aanwerven. Er is wel veel onwetendheid over hoe men met elkaar moet omgaan, zowel bij de werkgevers als bij de allochtonen. Er zijn diverse remmen die blijkbaar niets te maken hebben met de kwaliteit van de werknemers.

De doelstelling is iedereen aan het werk te krijgen. De overheid moet dus aan beide zijden optreden. We hebben een akkoord met diverse koepelorganisaties van allochtone jongeren om mensen te begeleiden naar de arbeidsmarkt met de argumenten

die hen eigen zijn. We hebben ook een akkoord met de vakbeweging om een opleiding te geven aan hun militanten om met het probleem om te gaan.

We hadden ook een overeenkomst met het VEV en het VKW. Ze beweerden dat zeker 800 bedrijven niet racistisch wilden zijn. Toen sprak de pers echter over een uitzendbureau dat discrimineerde bij het uitsturen van mensen. Het bureau zei in zijn verweer dat dit gebeurde op algemene vraag van het bedrijfsleven. Die bewering werd zo hard gemaakt dat we met de Vlaamse koepelorganisaties van uitzendbureaus een overeenkomst hebben gesloten om al hun leden te beschermen tegen de werking van de markt. Grote firma's bleken immers discriminerende vragen te stellen aan uitzendbureaus. De bureaus werken in een vrije markt en staan onder druk. Ze waren bang dat de firma zou veranderen van bureau. We hebben een akkoord gesloten waarin alle bureaus er zich toe verbinden op dezelfde wijze te reageren op discriminerende vragen van het bedrijfsleven. In het akkoord met Upedi Vlaanderen staat dat bij zo'n vraag wordt geantwoord dat daar niet wordt op ingegaan. Via de Vlaamse inspectie proberen we op te volgen in welke mate men gebruik maakt van die brief. Dat systeem blijkt goed te werken. Elk bureau is dan ook opgelucht dat die druk niet meer bestaat. We willen ook technieken ontwikkelen om daar tegen op te treden. Zo hopen we de klant te overtuigen op dat vlak een beetje ruimer van geest te zijn en vooral om uit economisch belang in te zien dat allochtonen even bekwaam en soms bekwaamer zijn dan autochtonen, als ik me zo mag uitdrukken.

Later heeft Unizo ons dan gecontacteerd. Unizo stelde vast dat de KMO's voortrekker zijn in het aanwerven van allochtonen. Uit de studies hieromtrent blijkt dat de KMO's altijd ten dele voortrekker zijn geweest, maar ze hebben ook het gevoel dat ze aan hun leden een zekere vorming en begeleiding terzake moeten geven. Ze willen immers een oplossing vinden voor het feit dat de geschikte personen niet altijd worden gevonden. We spreken immers een hele groep allochtonen niet echt aan. Daarom hebben we met Unizo een akkoord gesloten.

We betalen niet voor het aanwerven van allochtone personen. We betalen voor het opstellen van een personeelsbeleidplanning zoals we dit in samenspraak met de vakbonden ook doen voor de grote bedrijven. We stimuleren de kleinere bedrijven om een planning op te maken voor een andere vorm van personeelsaanwerving. Dit betekent dat

Landuyt

vacatures worden bekendgemaakt bij de allochtone gemeenschap, die niet altijd het parochieblad of een andere publikatie leest waarin de vacatures normaliter worden vermeld.

Binnen de groep van werknemers moet een sfeer van vertrouwelijkheid worden gecreëerd. Hierdoor kunnen veel misverstanden worden opgelost. De overheid betaalt 500.000 frank per bedrijf voor de planning, wat geen zuiver economisch werk is. Dit laat ons toe een en ander te controleren, en daardoor moeten we geen verplichting opleggen aan het bedrijfsleven. Het ene bedrijf leert van het andere en de overheid is in deze informatie ten dele bemiddelaar.

Deze manier van werken zetten we eigenlijk nog verder met de groep notarissen. De notarissen zijn altijd heel sterk in het profileren van hun beroep. In een vroeger leven stond ik daar enigszins recht tegenover. Ik heb meegewerkt aan de nieuwe objectivering van het notarisambt. Met de notarisfederatie hebben we een nog specifiekere akkoord afgesloten dan met Unizo. Door dit akkoord zullen we heel gerichte acties ondernemen die erop gericht zijn om allochtonen ook in de kleine notarisbedrijfjes aan te werven.

De achterliggende filosofie is dat alle economische activiteiten een weerspiegeling zouden moeten zijn van de maatschappij. In Vlaanderen wonen diverse soorten mensen. Dit moet zich weerspiegelen in de Vlaamse bedrijfswereld. Dat is een positieve tendens die ik uiteraard niet zal tegengaan. Het doel is immers een Vlaanderen waar iedereen gelijk is en waar het onderscheid tussen Vlaming en allochtoon tot het verleden gaat behoren.

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Als ik het goed begrepen heb, spreekt u over het opstellen van een planning. Dat houdt nu de facto eigenlijk in dat een firma een actieplanning kan opstellen waarvoor betaald wordt maar dat de firma op het einde van de rit geen enkele allochtoon meer in dienst heeft. Theoretisch bestaat die mogelijkheid.

Minister Renaat Landuyt : Men moet al geïnspireerd zijn om daar op te komen.

De heer Roland Van Goethem : Ik probeer eenvoudigweg mogelijkheden onder ogen te zien. Ik denk dat de bedrijfsleider nog altijd het best is ge-

plaatst om het economisch belang van zijn personeelsbeleid in te schatten en uit te werken.

Ik stel nog iets eigenaardigs vast. U pleit ervoor dat de werkvloer een weerspiegeling zou zijn van de bevolkingsgroepen die in Vlaanderen wonen. Daar kan ik inkomen. Ik vrees echter dat er dan verschillende kabinetten recht zullen hebben op een premie. Op 392 kabinettsmedewerkers zijn er 6 allochtonen. Economie heeft er nul en Werkgelegenheid heeft er twee. Proficiat, u hebt er dus twee, mijnheer de minister. Binnenlandse Zaken heeft er eveneens geen enkele. Leefmilieu heeft er één, als ik me niet vergis. Ik moet mij baseren op namen en voornamen. Het is duidelijk genoeg, wees gerust. Onderwijs heeft nul allochtone kabinettsmedewerkers. Cultuur en Mobiliteit hebben er elk één, Welzijn heeft er twee. Onze Minister-President heeft 66 medewerkers waaronder geen enkele allochtoon. Mijnheer de minister, veel van uw collega's hebben recht op de premie.

Minister Renaat Landuyt : Die premie stoort u blijkbaar maar zo werkt het niet. Alles is hier gebaseerd op vrijwilligheid. In ruil voor het opstellen van zo'n planning, hetgeen werk betekent voor een firma, betalen wij 500.000 frank. De tijd die men nodig heeft voor het opstellen van zo'n planning komt in vergelijking al snel heel wat hoger uit dan 500.000 frank loon. Zo ruim is dat dus niet. Een dergelijke planning laat ons toe om uitwisseling tussen de verschillende bedrijven te realiseren. Eigenlijk werken we daardoor permanent op het gebied van die kleine technieken.

Het is verkeerd om zomaar te stellen dat bedrijfsleiders racistisch zijn. Dat is het punt niet. Bedrijfsleiders zijn onzeker. Op de werkvloer moet er een sfeer van begrip groeien. Met een minimum aan kennis van andere culturen moet men erin slagen om conflicten te vermijden. Dat kan te maken hebben met rustmomenten die cultuurgebonden zijn of die met geloof te maken hebben. Enige gevoeligheid kan veel conflicten vermijden.

Er zijn dus heel wat technieken. Er is ook het feit dat er vacatures openstaan in bepaalde regio's waar heel wat allochtonen zijn met de juiste kwalificaties. De vacatures zijn echter niet eens bij die mensen geraakt. Daaraan moeten we iets doen. Er is een zeer grote economische vraag om op die manier te werken.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Van Goethem en Boutsen werd tot besluit van deze interpellatie een

Voorzitter

met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het parlement zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de omvorming van kampeerterreinen tot weekendverblijfparken

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Declercq tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme en tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, over de omvorming van kampeerterreinen tot weekendverblijfparken.

Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in de pers is er al heel wat over dit onderwerp verschenen. Toch wil ik mijn vraag nog stellen in de hoop een antwoord te krijgen dat een echte oplossing biedt. De laatste tijd wordt de beschikbare ruimte voor verblijfsrecreatie steeds meer ingenomen door allerlei vastgoedprojecten. De oorspronkelijke bestemming van verblijfsrecreatie verandert in woonbestemming. Investeerders zijn op zoek naar betaalbare gronden voor hun grenzeloze immobiliëndromen.

Verschillende eigenaars van kampeerterreinen in de wijk Haerendijke tussen Blankenberge en Wenduine op het grondgebied van Wenduine werden benaderd met de vraag om hun terrein te verkopen. Vorig jaar werden reeds twee kampeerterreinen in De Haan verkocht : camping Tropical en Holiday Village. Op deze terreinen werden vakantiehuisjes gebouwd. Ik voel wel enig begrip voor de mensen die hun kampeerterrein verkopen, aangezien ze er werkelijk zo enorm veel geld voor krijgen zonder dat er voorwaarden aan verbonden

zijn. Het gaat hier echter om een bijzonder ernstige evolutie.

Dergelijke huisjes staan nu al op tal van kampeerterreinen, in het bijzonder op de zogenaamde weekendverblijfparken. Het zijn precies deze huisjes die deels permanent bewoond worden, of in ieder geval toch als tweeverblijfswoningen gelden. Dit wordt nog in de hand gewerkt door het feit dat bepalingen van het campingdecreet niet op de weekendverblijfparken van toepassing blijken te zijn. Er is dus met andere woorden een steeds verder sluipende omvorming van verblijfsrecreatie naar feitelijke woonzone met vaste bebouwing aan de gang.

Landschappelijk en stedenbouwkundig zijn dergelijke vaste constructies, waarvan sommige bestaan uit blokken met twee reeksen appartementjes, een nog grotere aantasting van de open ruimte. In Haerendijke liggen de terreinen daarenboven tussen de bebouwde kom van Blankenberge en het natuurgebied van de Uitkerkse polder. Een dergelijke omvorming zal finaal tot een uitbreiding van de bebouwde kom leiden, en dus tot een verdere dichtslibbing van de open ruimte tussen Blankenberge en Wenduine.

Vele eigenaars van dergelijke permanente constructies verblijven er in feite jaar in jaar uit. Ze nemen hun domicilieadres weliswaar op een andere plaats, maar zelfs dat laatste zal misschien binnenkort niet meer nodig zijn. Ik verwijs daarvoor naar het recente standpunt van de burgemeester van De Haan ten gunste van de permanente verblijfsmogelijkheid in een zone voor verblijfsrecreatie. Dat daarbij openlijk wordt aangedrongen op een gerechtelijk gedoogbeleid ten aanzien van permanente bewoning, spreekt boekdelen.

De uitverkoop van kampeerterreinen aan de vastgoedsector veroorzaakt ook nefaste gevolgen voor de verkoopbaarheid van het campeerproduct. In dit verband wil ik specifiek de aandacht vragen voor het sociale aspect en ook voor het toeristische aspect van kampeerterreinen. Verscheidene recente voorbeelden tonen immers aan hoe een plotse verkoop van een kampeerterrein aan een vastgoedmakelaar in één klap honderden kampeerders verweesd achterlaat. Mensen die met veel moeite hun spaarcenten investeerden in een caravan, staan dan plots op straat. Dergelijke plotse verkopen met massale 'uitdrijving' van kampeerders als gevolg veroorzaken begrijpelijkerwijze een groot wantrouwen bij de consument om nog te investeren in een caravan.

Declercq

Ondertussen kregen we via de pers en van minister Van Mechelen al het antwoord dat dit allemaal wettelijk is. We kunnen erin komen dat het mischien wel volgens de letter van de wet gebeurt, maar het gebeurt zeker niet volgens de geest van de wet. We hebben het decreet nog eens grondig nagelezen. Er moet inderdaad een aanpassing gebeuren. Ik lees even voor. "Onder openluchtrecreatie verblijf wordt verstaan tent, caravan en mobilhome, maar ook chalet, bungalow en huisje."

Ik denk dat we in de toekomst duidelijker moeten zijn, of dat we meer naar een evenwicht moeten zoeken tussen de twee. Het kan niet dat een kampeerterrein alleen huisjes bevat, zodat het kamperen, het sociale, het economische, het ecologische aspect en het milieu in het nauw worden gedreven. Mijnheer de minister, welke concrete stappen zult u zetten om aan deze evolutie een einde te maken?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit is inderdaad een probleem dat aangesneden is door de campingsector. Het is duidelijk dat we alert reageren, want de parlementsleden die op dezelfde manier het toerisme volgen, hebben op dezelfde manier hun vragen gesteld.

Er is hier inderdaad een probleem, in essentie een stedenbouwkundig probleem. Ik ben dan ook bijzonder gelukkig dat we hierover vandaag met de minister van gedachten kunnen wisselen.

Ook ik heb in de krant van de CKBV, de kampeersector, gelezen dat de kust in het voorbije jaar zes kampeerterreinen verloren heeft. Ikzelf, als kustbewoner, voel trouwens de toenemende druk op die gronden en kampeerterreinen om ze te vervangen door zogenaamde weekendverblijfparken. Of dit goed of slecht is, laat ik in het midden. Beide hebben hun eigen doelstellingen waarbij men moeilijk zomaar vooraf ingenomen posities kan bepalen. Indien deze ontwikkeling zich voortzet, dan staat het vast dat er geen loutere kampeerzones meer zullen overblijven. Dit is duidelijk, en daarom moeten we daar dringend iets aan doen.

Ik heb daarover een vraag gesteld aan minister Van Mechelen en ondertussen van hem een schriftelijk antwoord gekregen dat echter nog niet gepubliceerd werd, maar dat ik wel al aan mevrouw De-

clercq heb doorgespeeld. In zijn antwoord zegt de minister dat dit eigenlijk geen zorg is van de Vlaamse overheid. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen heeft volgens hem de bakens reeds uitgezet. Daarom speelt hij de bal door naar de gemeenten en provincies, wat mijns inziens niet helemaal onlogisch is. Wel zal een en ander dan veel trager verlopen.

Uit het antwoord van de minister wens ik het volgende te citeren : 'Maatschappelijk kan worden gesteld dat zowel weekendverblijfparken als kampeerterreinen een eigen sociale doelgroep hebben die van de specifieke structuur gebruik zal maken om te recreëren'. Dit is ook zo, want men kan niet eenduidig bepalen dat weekendverblijfparken bijvoorbeeld permanent worden bewoond. Er zijn immers bepaalde weekendverblijfparken die bijna integraal aan buitenlanders – vaak Duitse toeristen – zijn verkocht. Het gaat daarbij niet om bewoning, maar duidelijk om recreatie.

Ikzelf meen dat beide bestemmingen mogelijk moeten blijven. Een kust zonder zuivere campings kunnen we niet toelaten. De enige mogelijkheid is volgens mij dan ook de vastlegging van verschillende bestemmingen binnen dat groot gebied van recreatiegrond. Daarin moeten dus verschillende bestemmingen worden gespecificeerd. Dit kan uiteraard gebeuren door de gemeenten en provincies, maar toch denk ik dat ook de Vlaamse overheid daarin een verantwoordelijkheid zal moeten dragen.

Ik kijk dus met belangstelling uit naar de visie die u daar op hebt. Niet alleen wij, maar ook die beide sectoren zijn daar nieuwsgierig naar. Het is immers in het belang van beide sectoren dat duidelijkheid wordt gecreëerd.

Op dit ogenblik staan bepaalde terreinen onder een geweldige aankoopdruk. De mensen weten echt niet meer wat ze moeten doen. Als ze dit jaar een terrein aankopen en volgend jaar komen ze plots tot de vaststelling dat daar niet op mag worden gebouwd, dan is dat geen leuke ervaring. De dreiging loopt dus in twee richtingen.

Mijns inziens zouden de twee naast elkaar moeten blijven bestaan, maar dan wel met duidelijke afbakeningen zodat iedereen weet wat waar kan gebeuren.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de minister, we zijn lobbyisten van de Vlaamse kust. Het siert de mensen die zich daarmee bezighouden en zij zullen dit ook in de toekomst blijven doen.

Ik heb hierover op 17 september een vraag gesteld aan de minister van Ruimtelijke Ordening. Hij heeft mij toen verwezen naar u omdat dit volgens hem vanuit toeristisch oogpunt moet worden bekeken. Dat campinguitbaters vandaag bezwijken voor het grote geld, is misschien betreurenswaardig, maar is tegelijkertijd ook menselijk aanvaardbaar, vooral voor die uitbaters die geen opvolgers hebben.

Het is mijns inziens nuttig even stil te staan bij het begrip 'vaste constructies'. In de campingwetgeving van vroeger was enkel sprake van caravans en tenten met een duidelijk tijdelijk karakter, namelijk vakantie in de zomermaanden. Vandaag heeft men het over stacaravans, maar eigenlijk hebben de bouwers van dergelijke caravans zich beperkt tot het voorzien in wielen. Eigenlijk gaat het ook hier om vaste constructies, net zoals de constructies waarover men het vandaag heeft. Uitgaande van deze verlichte ingeving is men geleidelijk geëvolueerd naar weekendverblijfparken en vakantiehuizen.

Onder het mom van het uitvergroten van het zomerseizoen wilde men de vakantiegangers langer en op een meer comfortabele wijze naar de kust lokken en heeft men aan de campings gesleuteld, met als resultaat vakantiehuizen in vaste constructies. Als men het vandaag over vakantiehuizen heeft, dan zijn dat dus niet de enige constructies die men daarmee bedoelt. In vele gevallen gaat het om tal van vaste constructies.

Het is dus overdreven te beweren dat de verblijfsrecreatiezones vastgoedprojecten zijn. Dit kan echter wel een bedreiging vormen als de gedachtegang van bepaalde campinguitbaters en vastgoedmakelaars wordt gevolgd.

Vandaag stellen we vast dat campinguitbaters met riant bedragen voor hun campings worden weggevoerd. Bepaalde vastgoedmakelaars blijken inderdaad wel de bedoeling te hebben die campings door vissershuisjes te vervangen. De prijs van een vissershuisje schommelt rond de 3,5 miljoen frank, terwijl een goede stacaravan hooguit 1,5 miljoen frank kost. Het kusttoerisme zal er op lange termijn niet mee gediend zijn als we dat denkkader volledig volgen.

Deze huisjes van 2,5 tot 3,5 miljoen frank zijn uitsluitend bedoeld als tweede verblijf. Veel mensen kunnen dit bedrag niet ophoesten. Als we het toerisme onder de noemer 'toerisme voor allen' willen promoten en we de kaart van de vissershuisjes trekken, ontzeggen we een heel deel van onze bevolking het recht om morgen nog zijn vakanties aan de kust door te brengen.

Vandaag zien we dit fenomeen hier en daar opduiken, maar er staat geen rem op. De campinguitbaters en de vastgoedmakelaars worden er beter van. De vraag is of de toeristische industrie daar op lange termijn beter van wordt. Als schepen van Financiën van een kustgemeente met 33 campings, heb ik er geen probleem mee indien de campings in zones vol vissershuisjes veranderen. De belasting op tweede verblijven worden immers gemakkelijker geïnd bij mensen die kapitaalkrachtig zijn.

Deze vissershuisjes worden in de zomermaanden verhuurd tegen een prijs van 35.000 tot 40.000 frank. Dit wil zeggen dat een deel van de bevolking dat niet kan betalen. Is het nodig om deze situatie te bestendigen? We krijgen de gelegenheid om een elitair cachet te geven aan onze kust als dit idee volledig wordt gevolgd. Iedereen moet echter op zijn of haar niveau ten opzichte van alle lagen van de bevolking verantwoordelijkheid dragen. Vandaag staat er wettelijk niets in de weg om alle campings op te kopen en te vervangen door vissershuisjes. De vaste constructies zijn aanwezig, zij het van een andere kwaliteit. De vissershuisjes zijn van een veel betere kwaliteit dan de bestaande constructies. Ik pleit voor een evenwicht tussen de verschillende vormen van vakantieverblijven, ook op het vlak van de ruimtelijke ordening en de gemeente. Gemeente per gemeente kan worden nagegaan waar de vissershuisjes nodig en nuttig zijn en waar men voor een camping opteert.

In situaties zoals in sommige kustgebieden van Griekenland of Spanje waarbij de voertaal Duits is geworden, zou ik de kust niet graag zien vervallen. Verder doet zich het probleem van het permanent wonen voor. Comfortabele vakantiehuizen nodigen uit tot permanente bewoning. Dat is geen goede zaak en moeilijk te controleren. Ik dring aan op een langetermijnvisie vanuit de leuze 'toerisme voor allen'.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Men kan niet naast de recente evolutie naar meer comfort kijken. De heer Maes zegt dat de kostprijs van de stacaravan slechts 1,5 miljoen frank is tegenover een vissers-

Laverge

huisje dat 3,5 miljoen frank kost. Maar het is goed de berekening op lange termijn te maken. De huisjes stijgen in waarde, in tegenstelling tot de caravans die in waarde dalen. Ik betwist het dat de koper geen 'Jan Modaal' zou zijn. Ik zie het fenomeen van de vissershuisjes die overal verrijzen esthetisch zeker als een vooruitgang. Voor de kust is dit mooier dan het zicht van bidonvilles die kampeerterreinen dikwijls bieden.

De eerste kopers zijn dikwijls de mensen die vroeger een stacaravan hadden. Ze krijgen betaalfaciliteiten. Men kan niet zomaar stellen dat deze mensen geen kansen krijgen. Er zijn altijd mensen die liever in een caravan wonen, maar dat gaat in dalende lijn. De voorkeur voor tenten gaat ook in dalende lijn. Kampeergelegenheden staan niet meer altijd vol. Er is een evolutie te merken bij de toerist, hij stelt nu meer eisen. We moeten ons aan die eisen aanpassen. We moeten ervoor zorgen dat de kust aantrekkelijk blijft. Bepaalde kustgemeenten zijn groeiend en bloeiend. Denk aan Bredene. Ik sta volledig achter een evenwicht tussen de verschillende toeristische aanbiedingen. Dit proces moet wel worden begeleid. In zover iedereen nog naar de kust kan gaan, is dit een goede evolutie. De mensen die twintig tot dertig jaar geleden met een caravan naar de kust gingen, willen nu ook iets beters. Er is een hele evolutie merkbaar. De meeste kopers van de eerste studio's aan zee waren mensen die gezien de stijgende welvaart wilden investeren. We mogen dit proces niet tegenhouden. De kwaliteit van de toeristische omgeving is ook belangrijk. Vroeger was het zicht bij het binnenrijden van een kustgemeente niet altijd appetijtelijk. De kampeerterreinen lagen meestal langs de invalswegen. Ik kreeg er dikwijls opmerkingen over.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, vanuit haar invalshoek begrijp ik de bekommernis van mevrouw Declercq. Niets evolueert meer dan toerisme, want de vraag verandert constant. In het begin van de jaren zestig is één van de grootste tour operators, Club Méditerranée, begonnen met tenten en hutendorpen. De filosofie was dat iedereen terug moest naar de natuur. Dat verhaal heeft een tijd succes gekend. Daarna was er vraag naar een ander soort onderdak. Van het hutendorp gingen men naar in steen opgetrokken woonsten, eerst zonder en daarna met faciliteiten. Dit alles toont aan dat toerisme evolueert en dat het aanbod inspeelt op de vraag van de markt.

Men moet ons dan ook niet wijsmaken dat iedereen in zijn tentje naar de kust zal komen. Dat iedereen met een caravan zal komen, kunnen we ook vergeten. Het aantal caravans daalt zienderogen, en de mensen kiezen nu voor een mobilhome.

Ik begrijp dat een campinguitbater nu brood ziet in de verkoop van zijn terrein. Hij kan ook zelf – aanvankelijk beperkte – initiatieven nemen. Later kan hij dan uitbereiden. Dat alle gronden voor verblijfsrecreatie of recreatieve bedrijven zouden worden omgevormd tot plaatsen met bestendige huisjes, zal niet onmiddellijk gebeuren. Er moet dan nog veel worden bebouwd. Wel moet men de oefening maken om na te gaan of een bepaald deel van het terrein niet kan worden gereserveerd voor de meest sociale manier van reizen, namelijk met een tent. De ene camping heeft natuurlijk veel meer ruimte dan een andere en kan dus makkelijker in deze ruimte voorzien.

We moeten zoeken naar een evenwicht tussen de sociale, economische en toeristische factoren. We kunnen niet zo maar beslissen de bestaande trend te stoppen en tegen de markt in te gaan. Mijnheer de minister, de huidige reglementering is goed. Naargelang de oppervlakte van de terreinen kan er worden nagedacht over een bepaald percentage dat wordt voorbehouden voor kampeersers of mensen die met een caravan naar de kust komen.

De voorzitter : Er zijn twee belangrijke aspecten : de problematiek van de kampeerterreinen en die van het sociaal toerisme. Na de begrotingsbesprekingen is een hoorzitting gepland over kamperen. In het kader van het Europees voorzitterschap werd ook een document opgesteld over het sociaal toerisme.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, ik ben het met de heer Ramoudt eens. Toerisme is als een bus : het is voortdurend in beweging. *(Gelach/opmerkingen)*

De heer Didier Ramoudt : We hebben het nu toch over het vrijemarktmechanisme. Indien er een vraag is, moet daar op worden ingespeeld. Indien er geen vraag is, zal het aanbod wel vanzelf wegvalen.

Minister Renaat Landuyt : De heer Loones stelt terecht dat het probleem moet worden gesignaleerd. We moeten genuanceerd redeneren. Het klopt dat een vissersdorp er mooier uitziet dan een camping. Dat is ook de reden waarom we een kampeerde-

Landuyt

creet hebben uitgevaardigd, want we willen de kwaliteit stimuleren.

Mevrouw Declercq, er moet mij iets van het hart. Ik ben bezorgd om de kleine kampeerder die met veel moeite eindelijk een caravan kan aankopen en plots op straat staat. Die situatie komt frequent voor in natuurgebieden en in zonevreemde campings die we moeten laten sluiten. Ik heb daar altijd een dubbel gevoel over. Veel mensen met een klein inkomen moeten hun vakantieplannen wijzigen.

Men mag niet selectief verontwaardigd zijn of selectief meeleven met kampeerdere. In natuurgebieden kamperen ook gewone mensen. De regeling is daarom zo moeilijk uit te voeren, vooral als men naast een ecologische ook nog een sociale reflex heeft. *(Opmerkingen van de heer Eloi Glorieux)*

Het valt me in deze zaak op dat het medeleven met de kampeerder hier veel makkelijker naar boven komt dan wanneer het gaat om een camping in een duinen- of natuurgebied. Dezelfde kleine man ziet daar ook af. We moeten pijnlijke keuzes maken. De combinatie rood-groen geeft soms aanleiding tot moeilijke keuzes.

Het klopt dat de lobbyisten van het toerisme en van de kust deze zaak aankaarten. Mevrouw Declercq, de toepassing van het campingdecreet doet niet echt terzake. Het gaat hier veeleer om een probleem van ruimtelijke ordening. Van zodra een terrein volledig verkaveld is en individuele loten aan mensen worden verkocht, dan zijn de mensen niet meer gehouden aan het campingdecreet. De Duitsers of andere toeristen zijn dan gebonden aan de regeling inzake het recreatiegebied. Ze kunnen zich in elk geval niet inschrijven omdat het om een tweede verblijf gaat. Dat zijn de marges.

Met het campingdecreet kunnen we niet de hele zaak oplossen. Het gaat om een specifieke invulling van wat wordt verwacht van de ruimtelijke ordening, waarbij de toeristische invalshoek belangrijk kan zijn. Wat dat betreft, wil ik een initiatief nemen.

Op deze terreinen kan men niet zo maar vaste gebouwen optrekken. Er is een bouwvergunning nodig, conform de reglementering. De bestemming kan niet zijn daar woningen te bouwen.

Mijnheer Laverge, sommige sites zien er inderdaad netter uit. We mogen echter niet ongevoelig zijn

voor een andere bedreiging. Als een camping tussen Blankenberge en een natuurgebied verandert in een vissersdorp, dan begint dit te lijken op een woongebied dat heel dicht bij een natuurgebied ligt. Dit is een dreigend element waarover we soms wel vragen moeten stellen, ook al is formeel alles in orde. De neiging bestaat om dergelijke vissersdorpjes hoe langer hoe meer te aanzien als woongebied. Daarom mogen we niet ongevoelig zijn voor de problematiek inzake indeling van de ruimtelijke ordening.

Hoe kan dit nu opgelost worden? Het is in ieder geval juist dat de markt binnen de formele wettelijke regels volledig kan spelen. Alleen is het de vraag hoever we gaan in ons toeristisch verwachtingspatroon. Hebben we een visie op wat de kust zou moeten zijn? Uiteindelijk zijn de appartementsgebouwen er ook gekomen op een volledig legale wijze. Toch betreuren we nu dat we dit hebben laten gebeuren. Misschien komen die vissersdorpen zodanig snel dat we ze op bepaalde plaatsen misschien eveneens zullen betreuren. Misschien is dit het begin van iets dat niemand hier had gewild. We moeten ons dus sneller bewust zijn van deze problematiek.

Het probleem is eigenlijk dat het ruimtelijk structuurplan West-Vlaanderen nog niet werd goedgekeurd door de Vlaamse regering. Er kan dus nog niet op worden gesteund om een ruimtelijk uitvoeringsplan te maken. Het kan nog ruim een jaar duren. De oplossing is dat de provincie West-Vlaanderen een duidelijke optie neemt zodat ze binnen het recreatiegebied kan specificeren hoeveel ruimte er is voor camping en voor vaste bewoningen. Dit zou de ideale situatie zijn.

Een aantal mensen zijn slim bezig door snel op te kopen en te investeren. Dit is geen verwijt, maar dit zal misschien tot zulke toestanden leiden dat de overheid vaststelt dat de situatie uit de hand loopt. Ik denk dat er een aantal technieken bestaan om dit te manipuleren, maar de gemeente kan een bouwvergunning niet weigeren. De provincies en de Vlaamse regering kunnen slechts toekijken. Daarom moeten de drie overheden van het gebied duidelijke afspraken maken en een bewuste politiek voeren waarin duidelijk is wat we van campings verwachten en welke visie we hebben omtrent dergelijke verblijfsparken in de streek. Hiertoe wil ik volgende maand reeds een rondetafelconferentie organiseren, samen met de minister van Ruimtelijke Ordening en de provincie West-Vlaanderen, om met de sector en de bevoegde administraties bepaalde opties te bekijken.

Landuyt

Er zijn technisch een drietal invalshoeken om dit te bepalen. Dat moet gebeuren in goede afspraak met de bevoegde ministers, maar ook met de provincie en wellicht de gemeenten, zodat die zelf ook weten waar ze staan. Ik zal zelf het initiatief nemen om hierover een rondetafelconferentie te organiseren zodat we achteraf niet kunnen zeggen dat we het niet wisten. Ik neem in deze aangelegenheid ook geen principiële standpunt in tegen het een of het ander. Er zijn argumenten voor alles. Er zijn vooral argumenten voor het feit dat toerisme in ontwikkeling is en dat de verwachtingspatronen anders zijn en dat de markt dus moet kunnen spelen.

Hou het beeld voor ogen van de appartementsgebouwen aan de kust, die er niet op illegale wijze zijn gekomen. Toch betreuren we nu dat de vorige generatie politici niet heeft ingegrepen om deze hoogbouw te beperken. Nu voelen we echter aan dat deze gebouwen ons schade berokkenen, omdat het beeld van de kust niet perfect is.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en voor het concrete voorstel dat er zal komen. Ik heb wel nog een vraag. Zullen de huidige eigenaars hun campings nu uit schrik niet vlug verkopen ?

Minister Renaat Landuyt : Er zijn een drietal scenario's. De vergunningen zijn nog gebaseerd op de KB's van 1973 en 1975 op de vakantieverblijven. Ze kunnen worden opgeheven door de minister van Ruimtelijke Ordening. Hierdoor zouden we in een heel andere procedure terecht komen en waarschijnlijk vastlopen. Er kunnen technieken worden toegepast, maar het is veel beter een heel bewuste politiek af te spreken.

De ideale combinatie is dat de minister van Ruimtelijke Ordening in zekere zin de huidige reglementering blokkeert. Vervolgens vragen we de provincies om net zoals bij de zonevreemde campings een snellere procedure te starten. We wachten dus niet op een uitvoeringsplan, maar beschrijven specifiek wat we verwachten van de regionale uitbouw van vakantieverblijven en campings. Er zijn dus technische mogelijkheden om vlug te werken. Vandaag beseft iedereen dat er vlug moet worden gehandeld.

We zitten echt in zo'n overgangssituatie waar bepaalde mensen met geld mogelijkheden hebben ge-

zien om goede zaken te doen. Dat is onze maatschappij. Op sommige plaatsen is dit een goede evolutie. Op andere plaatsen is dit minder gelukkig en moeten we als politici zo vlug mogelijk handelen. Ik ga ermee akkoord om het parlement daar zo ruim mogelijk bij te betrekken. We zullen die rugdekking ook nodig hebben als we hieromtrent iets willen doen. Het is goed dat er een maatschappelijke consensus bestaat.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik wilde nog even een bedenking uiten omtrent het selectief sociaal zijn. Ik vind dat er nog een groot verschil bestaat tussen campingbewoners in een natuurgebied en campingbewoners die plots komen opdruiven omdat er een huisje komt.

Minister Renaat Landuyt : Die mensen zijn te goeder trouw. Ik ben zeer streng in de uitvoering, laat hieromtrent geen misverstanden bestaan. Het is echter pijnlijk vast te stellen dat de kleine man wordt geraakt. Die wist niet dat de wetgeving jaren later correcter zou worden nageleefd. De mensen zijn deels gepakt. Bij de uitvoering zoek ik altijd een evenwicht. Ik vind dat we medelijden moeten hebben voor dezelfde situatie in andere omstandigheden.

Mevrouw Veerle Declercq : Of die witte huisjes nu mooier of lelijker zijn, is ten dele een kwestie van smaak. Het is niet zo evident dat deze huisjes mooi zijn.

Minister Renaat Landuyt : U moet ook dat nuanceren. Bredene zou mooier kunnen worden, maar aan de rand van een natuurgebied zie ik liever een camping dan een verblijfspark, omdat een camping minder bedreigend is op zich.

Mevrouw Veerle Declercq : Ik vind een camping mooier dan al die witte huisjes, maar dat is inderdaad een kwestie van smaak, want ik ga zelf altijd kamperen.

Er moet inderdaad iets gebeuren en er moet naar een evenwicht worden gestreefd. Toch moet er ook heel sterk rekening worden gehouden met het maatschappelijke en het ecologische aspect. In die zin is het belangrijk dat we daarover discussiëren.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Ik wil kort reageren op wat de heer Laverge daarnet heeft gezegd. 'Laat de markt spelen' is taal van de jaren zeventig. Die taal heeft ertoe geleid dat vandaag alles wordt volgebouwd. Ik ben blij dat Bredene in de jaren zeventig

Maes

niet ontdekt is op uitzondering van een aantal torengebouwen, waarvan we nog altijd vinden dat ze niet in het kustbeeld passen.

We hebben 33 campings in Bredene. Die zijn dus allemaal in orde met de wetgeving. Dat kan niet van veel gemeenten worden gezegd. We hebben dat zelf gesaneerd, vooraleer we moésten saneren.

Mijnheer de minister, ik ben zeer blij dat u die denkpiste wil volgen. Ik wil ook zeker niet zeggen dat die witte huisjes lelijk zijn. In Oostduinkerke en in Koksijde staan die in een groene omgeving. Na een paar jaar wordt dan vastgesteld dat ze een meerwaarde vormen voor de gemeente. Wij hebben er ook zo'n 650, en we zijn daar zeer tevreden over. Dat betekent echter niet dat men geen ruimte moet geven aan andere vormen van toerisme en aan andere vormen van verblijf.

Ik ben dan ook verheugd dat u een initiatief zult nemen. Ik wil u echter wel op het volgende wijzen. De realiteit van vandaag is dat een aantal mensen al bouwplannen hebben en dat die bouwplannen aan stedenbouw worden aangeboden. Men zit vast met die periode van 75 dagen. Dat betekent dat u zeer snel zult moeten reageren. Ik hoop dat u het parlement, de provincies en de gemeenten daarbij zult betrekken. De uiteindelijke bedoeling moet immers zijn dat de kust er op lange termijn beter van wordt.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Wat mij vooral opvalt, is de selectieve verontwaardiging. Alles hangt af van prioriteiten. Een eerste prioriteit aan onze kust is uiteraard het behoud van het duinenarsenaal. Daar wordt iedereen beter van, ook de investeerders. Het sociale komt dus niet altijd op de eerste plaats. Als men die campings Cosmos en Crystal sluit, is er voor diezelfde mensen elders gewoon geen plaats meer. Daardoor zullen de prijzen automatisch stijgen. Ik denk echter dat we die consequentie erbij moeten nemen. Het is een kwestie van prioriteiten.

Ik verwijs ook naar de situatie van de hotels. Die liggen niet meer in de beste zones aan de kust. Iedereen kent de daling van het areaal aan hotelkamers. In een bepaalde fase werden alle goede plaatsen opgekocht om er appartementen te bouwen. Die fase is nu afgesloten. Het is spijtig dat we bepaalde zones met een goede ligging niet hebben kunnen afbakenen voor hotels.

Mijnheer de minister, u hebt als oplossing een tweesporenbeleid naar voren geschoven : stedenbouw en toeristische voorwaarden inzake uitbating. Dit is ongetwijfeld een deel van de oplossing, maar het kan nooit de volledige oplossing zijn. Wanneer u modaliteiten bepaalt voor de weekendverblijfparken of voor de vissersdorpen, zal men zich uiteraard aanpassen aan die voorwaarden. Als ik het goed begrijp, zou het echter niet de bedoeling zijn dat een deel van de recreatiegrond bestemd is voor dit soort toerisme en een deel voor een ander soort toerisme, maar wel dat alles gekoppeld wordt aan voorwaarden. Ik denk dat de markt zich zal aanpassen aan de voorwaarden. In ieder geval is het zeer goed dat eraan gewerkt wordt, zodat we zeker weten waar we aan toe zijn.

Mijnheer de minister, mijn prioriteit inzake het kampeertoerisme gaat eigenlijk niet naar de caravans, die dikwijls zeer onverzorgd zijn en inderdaad bewoners tellen die dan overschakelen op een betere categorie. Ze kopen bijvoorbeeld een huisje. Ook dat wordt soms zeer duur verhuurd. Zoals gezegd, is dat echter niet mijn eerste bekommernis. Mijn grote zorg gaat uit naar de trekkers. Wij denken bij ons aan een soort publiek initiatief. Dit zou misschien gesteund kunnen worden vanuit Toerisme Vlaanderen of vanuit andere instanties. Gemeenten zouden opnieuw verantwoordelijkheid moeten krijgen voor de uitbating van een trekkerscamping. Men kent die formules bijvoorbeeld vooral in Frankrijk met de 'camping communal'. Het spreekt vanzelf dat het niet kan op de terreinen die nu al bestemd zijn voor de recreatiegrond. Het spreekt vanzelf dat er opnieuw een vraag tot uitbreiding zal komen, bij voorkeur op onze dierbare landbouwgrond. In onze gemeente zijn we daarmee bezig, we zullen zelf de verantwoordelijkheid nemen voor de installatie van een terrein als trekkersterrein.

Men mag immers ook het volgende niet vergeten. Er is daarnet gesproken over een opwaardering van de caravanbewoner naar bewoner van een huisje. Eigenlijk is ons volledige kustpubliek zo opgebouwd. Men begint met een trekker die eerst met zijn tentje komt. Die vindt dat het daar prettig wonen is. In een latere fase van zijn leven komt hij dan terug. Zo hebben we ook een zeer breed clientèle van appartementkopers die daar vroeger in een home verbleven hebben. Die homes zijn nu verdwenen. Dat was sociaal toerisme. Ze zijn er echter als kind geweest. Ze houden die herinneringen. Later, als ze kunnen investeren, komen ze terug.

Loones

Mijnheer de minister, misschien kunt u dat dus toevoegen aan de onderhandelingen. Misschien kan er een onderzoek worden uitgevoerd hoe gemeenten kunnen worden gesteund om initiatieven te nemen inzake de organisatie van zo'n typische camping voor trekkers.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : Mijnheer de minister, we zullen uiteraard gretig ingaan op het voorstel deel te nemen aan een rondetafelconferentie. Ik vraag u ook ervoor te zorgen dat vooraf de nodige documentatie aanwezig is. Ik denk dan in het bijzonder aan het aantal hectare campinggrond dat in West-Vlaanderen beschikbaar is. Als ik me niet vergis, ligt dat rond de 460 hectare. Ook denk ik aan het aantal hectare grond dat nu eventueel bezet zou kunnen zijn met dergelijke huisjes.

Wat betreft de bouw van vaste woningen, meen ik dat er in een eerste fase uiteraard een slechte perceptie is. Als het nieuw is, valt het wit uiteraard op. De natuur moet nog haar werk doen. In het zuiden ziet men dat wit niet meer. Het is allemaal groen daarrond. Laat de tijd dus zijn werk doen. Die witte huisjes zullen vanzelf mooi ingekaderd worden in een groen geheel. Zo krijgen ze een toegevoegde waarde. Er zijn nu bepaalde voorschriften dat de weekendverblijven zich moeten inschakelen in verplichte aanplanting. Men kan dat dus zeer goed inpassen.

Mijnheer Maes, ik denk echt niet dat er in Bredene een nieuwe invasie op komst is. Ik denk overigens dat u best wel blij bent met de bestaande invasie. *(Opmerking van de heer Jacky Maes)*

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Gilbert Vanleenhove tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken aangaande de niet-vergunde zonevreemde campings in het duinengebied van Middelkerke-Lombardsijde

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vanleenhove tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de stand van zaken aangaande de niet-

vergunde zonevreemde campings in het duinengebied van Middelkerke-Lombardsijde.

De heer Vanleenhove heeft het woord.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag zal bijzonder zakelijk en bijzonder kort zijn. In de pers hebben we eind augustus kunnen vernemen dat u zich sterk maakte dat u de zonevreemde campings die in een duinengebied liggen, meer concreet in het gebied Middelkerke-Lombardsijde en Nieuwpoort, per 1 september zou sluiten. Ik steun u trouwens ook in dat voornemen. U zou daarbij geen uitzondering maken voor het militair vakantiecentrum in Lombardsijde en evenmin voor 't Liefoord. Ik hoor echter dat voor 't Liefoord een oplossing in de maak is. Op het grondgebied van Middelkerke zijn er echter nog twee andere campings : Crystal Palace, dat thans Jacques Junior heet, en Cosmos.

– *De heer Jacques Laverge treedt als voorzitter op.*

Bij mijn weten zijn die campings nog altijd niet gesloten. U had nochtans gezegd over het militair vakantiecentrum dat de militairen niet boven de wet staan en dat ze zich ook moeten voegen naar de Vlaamse decreetgeving. Ik vind dat voornemen bijzonder lovenswaardig. Trouwens, ik heb in het verleden ook al dergelijke uitspraken gedaan, maar tot nog toe merk ik dat dit militair vakantiedomein nog altijd floreert.

Mijnheer de minister, wat is nu eigenlijk de stand van zaken in dat dossier ? Hoe komt het dat u als minister er nog niet in bent geslaagd om dat voornemen – dat ik steun – ook effectief uit te voeren ?

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Ook wij volgen deze dossiers met grote belangstelling. Ik ben er mij wel van bewust dat het om een moeilijke materie gaat. Het is niet omdat een kampeervergunning wordt ingetrokken, dat de duinen opnieuw zullen worden hersteld. Dat zal de tweede fase vormen waarvoor een samenwerking met Stedenbouw vereist zal zijn. Ik denk daarbij in het bijzonder aan het vaststellen van bouwovertradingen. Het is echter niet omdat een bouwovertrading wordt vastgesteld dat het huis – in dit geval de camping – onmiddellijk wordt afgebroken. We moeten dus nog een lange weg gaan.

De vraag werd in algemene zin gesteld. Mijn bijzondere belangstelling gaat echter uit naar de mili-

Loones

taire campings, met name CDSCA in Lombardsijde en 't Liefoord in Koksijde. Ik heb daarover reeds een parlementaire vraag gesteld in het kader van een ontmoeting die in het vooruitzicht werd gesteld. U hebt mij een paar weken geleden geantwoord dat die ontmoeting nog niet heeft plaatsgevonden. Is dit ondertussen wel het geval?

Ik ben immers van oordeel dat deze militaire campings niet kunnen worden gerangschikt als normale campings. Ik vind niet dat het aspect natuurgebied hierin primeert, maar dat is dan wel mijn persoonlijke overtuiging.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : De parlementsleden uit de kuststreek buigen zich reeds lang over de problematiek van de acht campings die helemaal niet thuishoren in een natuurgebied.

Ik wil nogmaals herhalen dat het gelijkheidsbeginsel in deze materie moet worden nageleefd. De campings die geïnvesteerd hebben in een goede, gezonde en gesaneerde werking, mogen echter niet het slachtoffer worden van campings die zelfs niet de intentie hebben zich in orde te stellen met de wetgeving.

Onze fractie dringt erop aan dat vooral ten aanzien van die campings wordt opgetreden, en in het bijzonder ten aanzien van de militaire camping waar daarnet sprake van was. De lijn moet worden aangehouden en we eisen dan ook dat zonder verwijl een opkuis wordt gestart.

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt : In het kader van de rondetafelconferentie zou ik de minister willen verzoeken ons te wapenen met het nodige cijfermateriaal waaruit blijkt hoeveel kampeerplaatsen uiteindelijk op grond van hun zonevreemdheid zullen verdwijnen. Het zou nuttig zijn indien we ons een beeld kunnen vormen van de te verwachten evolutie zodat we kunnen nagaan of het verdwijnen eventueel werd gecompenseerd door een aangroei op andere plaatsen en of het daarbij een verlegging betrof binnen ons eigen gebied, dan wel een echt capaciteitsverlies over de grenzen heen.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer Ramoudt, ik hoop dat u er begrip voor opbrengt dat ik me enkel heb voorbereid op de specifieke vraag.

De grote uitdaging in het kader van de uitvoering van het campingdecreet is uiteraard het volhouden. Daarmee bedoel ik dat het voor de betrokkenen en voor de sector duidelijk moet zijn dat dit niet na enige tijd zal doodbloeden zoals met de wet van 1970 het geval was. We moeten het tempo aanhouden. De signalen die we daaromtrent opvangen, zijn positief. Er doen zich binnen de sector heel wat verschuivingen voor en er worden zelfs dagelijks nog nieuwe vergunningen toegekend. Ik weet dat omdat ik daarvan een kopie krijg. De cijfers zijn dus in volle ontwikkeling en we proberen dit zo goed mogelijk bij te houden.

Het focussen op het doelpubliek is nog niet gebeurd, maar dat kan nog komen. Dit jaar moeten we in ieder geval de volgende fase starten, namelijk de promotie voor het campingtoerisme in overleg met de sector zelf. Gelukkig beschikken we momenteel over de nodige body om die promotie te voeren. Ik wens immers geen promotie te voeren ten gunste van degenen die zich niet in regel stellen. Nu komt het erop aan de overgrote groep die wel in regel is, te ondersteunen om die vorm van vakantie te stimuleren.

Wat de concrete vraag betreft, kan ik het volgende antwoorden. Het gaat hier om campings die vorige zomer in een overgangsregeling werden geplaatst. De provincies, vooruitlopend op hun ruimtelijk structuurplan, konden daarbij reeds bepalen welke gedeeltelijk zonevreemde campings dankzij toekomstige verbeteringen en verfijningen vooralsnog nog in regel konden geraken.

Eind februari kon dan uiteindelijk het onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds de volledig zonevreemde campings waarvoor geen oplossing te bieden was omdat zij vloekten met de logica op het vlak van ruimtelijke ordening, en anderzijds de campings die tegen 2003 in regel gesteld kunnen worden omdat de actualisering van bepaalde gebieden zulks mogelijk maakt of bepaalde aanpassingen aan de betreffende camping mogelijk zijn.

– *De heer André-Emiel Bogaert, voorzitter, treedt opnieuw als voorzitter op.*

In juli 2000 werd iedereen in kennis gesteld van de overgangsmaatregel. In maart 2001 hebben we dan de campings verwittigd die niet langer in de overgangsregeling zitten, dat ze geen vergunning meer kunnen krijgen en dus niet meer te redden zijn. Uit

Landuyt

realistische overwegingen hebben we die campings wel nog tot 1 september de tijd gegeven om te sluiten. We hebben hen dus het probleem van de onrechtmatige uitbating duidelijk gemaakt.

Wat ik in de media echter niet lees, maar waarvan de volksvertegenwoordigers uiteraard wel op de hoogte zijn, is de procedure waarin het decreet van 1993 voorziet. Ik kan niet eens zelf sluiten. Ik heb al tientallen keren persoonlijk aan journalisten uitgelegd dat de procedure erin bestaat dat wij vanaf 1 september kunnen laten verbaliseren. Daarvoor zijn er ambtenaren bij Toerisme Vlaanderen die daartoe vorig jaar door mij werden aangewezen, iets wat eigenlijk al veel eerder had moeten gebeuren. Het is hun taak correcte processen-verbaal op te stellen. De vorm van die processen-verbaal werd afgesproken met de parketten om misverstanden in de verdere behandeling te vermijden.

Die ambtenaren doen een eerste eenvoudige vaststelling. Zij gaan naar de camping en bij vaststelling van uitbating wordt de uitbater geverbaliseerd. Dit proces-verbaal wordt dan samen met de nodige papieren en reglementeringen aan het parket van de bevoegde procureur des Konings overgemaakt. Daar wordt dit proces-verbaal dan omgezet in een strafdossier. Eventueel worden dan een bijkomend onderzoek of bijkomende documenten opgevraagd. Ik zal u straks enkele illustraties geven van de problemen die daarbij kunnen rijzen.

Eenmaal het strafdossier is voltooid, wordt het aan de rechtbank voorgelegd die dan een behoorlijke boete en de verplichte sluiting kan opleggen. Het is pas dan dat men met de openbare macht tot verzegeeling en dergelijke kan overgaan. Ik ben vragende partij om eens zo'n fase te realiseren. Dit past trouwens perfect in het overleg dat ik met de procureurs-generaal heb afgesproken in het kader van het vervolgingsbeleid. De Vlaamse reglementering voorziet in een overlegsysteem tussen de parketten-generaal en de bevoegde Vlaamse overheden om vervolging van de strafrechtelijke inbreuken waarin het decreet voorziet, aan te pakken.

We moeten ervoor zorgen dat de parketten dit vlug genoeg voor de rechtbank brengen zodat men beseft dat diezelfde overheid de uitvoering van het decreet verzorgt. Er zijn afspraken gemaakt om dit zo snel mogelijk op te volgen. Ik heb onze ambtenaar bijzondere lessen laten volgen om er zeker van te zijn dat de juiste pv's worden opgesteld. Zelfs de gegevens van de vennootschappen zullen naar de rechtbanken van koophandel worden

doorgegeven zodat de parketten tijd winnen. Een van de problemen is dat campings dikwijls onder een vennootschapsvorm werken en dan moet strafrechtelijk de juiste persoon worden aangesproken. Dit zijn de problemen waar de procureurs mee worstelen.

Zodra een vermenging met de ruimtelijke orderingsproblematiek ontstaat, wordt het een groot proces. Daarom pleit ik ervoor het probleem van uitbating zonder vergunning te vervolgen. Anders worden de processen te zwaar beladen. De grote federaties van campinguitbaters komen soms met gespecialiseerde advocaten op de proppen die individuele cliënten verdedigen. Dit past duidelijk in de service van deze verenigingen aan hun leden. Diezelfde vereniging verwijt mij nochtans dat de sanering niet snel genoeg gaat.

Deze advocaten gespecialiseerd in ruimtelijke ordening hebben geprobeerd het duinendecreet onderuit te halen. Nu trachten ze het campingdecreet aan te vallen. Het zou beter zijn als de federatie alleen nog leden aanvaardt die niet tegen de wet in hun camping uitbaten. Er is een lichte discussie tussen de minister en de federatie hierover ontstaan. De leden die in orde zijn moeten beseffen dat hun eigen organisatie aan onrechtmatige concurrentie meewerkt. Dat is een ander probleem.

Ik heb de planning voor het bezoeken van campings gezien die vanaf 1 september wordt uitgevoerd. Alle campings zijn geverbaliseerd. Toerisme Vlaanderen heeft al zijn mankrachten hiervoor ingezet. Zonder veel beroering of grote trom. Het komt erop neer bij de administratie aan te kloppen, te zien of er uitbating is en vast te stellen of er een vergunning is. De pv's zijn in alle stilte opgesteld en overgemaakt aan de bevoegde procureurs. Ik heb de weg van het formeel overleg gevolgd en wil de procureurs aanraden om deze pv's met prioriteit te behandelen. Nu blijkt dat de parketten een soort vermogensonderzoek moeten verrichten om te weten in hoeverre ze een inbeslagname kunnen doorvoeren. Er moeten nog wat procedures worden afgewerkt alvorens deze gevallen voor de rechtbank kunnen verschijnen. Ik heb me voorgenomen om, in het bijzonder in de kuststreek, de procureurs zelf te contacteren, niet om de gang van zaken te beïnvloeden, maar om erop aan te dringen de zaken op te volgen. Er is immers een maatschappelijk belang aan verbonden. Alleen zo kan er een voldoende sterk signaal aan de sector worden gegeven, namelijk dat de Vlaamse wetgeving ernstig moet worden genomen.

Landuyt

Wat de campings aangaat die door de militaire overheid worden uitgebaat, hierover zijn er met de federale minister van Defensie directe gesprekken gevoerd. Sinds 11 september is er wel even een probleem van tijdsbesteding gerezen, maar er komt een regeling. Alles wat vanuit militair oogpunt verantwoord is, moet mogelijk zijn, maar activiteiten die in strijd zijn met het campingdecreet, kunnen duidelijk niet. Bovendien is het respecteren van de Vlaamse ruimtelijke ordening daarbij prioritair. Daarnaast zijn er oplossingen mogelijk al naargelang het terrein. In dit licht tracht ik dit ook uit te leggen.

Er is een cultuur van gewenning ontstaan. Er zal moeten duidelijk worden gemaakt dat niet alles meer kan zoals vroeger. De overheid moet hier het goede voorbeeld geven. Ik verhinder geen enkele campinguitbater om zich vooralsnog in regel te stellen. Het strafrechtelijk aspect is niet belangrijk op zich, het is een signaal. Sommige geverbaliseerde campings zijn intussen in regel met de voorschriften. Het is soms een kwestie van gebiedsafbakening op het terrein.

De heer Gilbert Vanleenhove : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Dergelijke operaties zijn niet gemakkelijk. De heer Maes en ikzelf zaten samen in het schepencollege in Bredene toen we meer dan 30 campings hebben gesaneerd. We hebben er 3 gesloten. Dat was geen eenvoudige operatie. Dit betekent dat er 28 een vergunning hebben gekregen. Ik spreek over de wetgeving van de jaren zeventig. Ik moedig u aan om hiermee verder te gaan. Ik verneem tot mijn grote vreugde dat er intussen is geverbaliseerd en dat de pv's op de zonevreemde campings bij de procureurs liggen. Ik neem aan, als er tenminste werk wordt van gemaakt, dat dat in een periode van een jaar rond moet zijn.

Over de militaire campings zegt u dat er een consensus in de maak is waarin de strikt militaire aspecten verwerkt zijn. Ik heb daar geen problemen mee. Wat onder de Vlaamse decreetgeving valt, zoals het camping- en het duinendecreet, moet als dusdanig worden nageleefd. Het kabinet van federaal minister Flahaut verklaarde, ook in de pers, dat voor militaire domeinen geen vergunning is. Dat is een krasse verklaring die weinig goodwill voor Vlaanderen bewijst. Ik hoop dat ook daar een oplossing wordt gevonden zodat deze smet uit dat mooie duinengebied wordt gehaald.

De heer Jan Loones : Ik geloof niet in de oplossing binnen de procedure die u hebt geschetst. Ik hoop dat het toch lukt. Weken geleden hadden we in verband met de campings, Cosmos en Crystal, een gesprek met de minister van Openbare Werken, op vraag van de heer Vanleenhove. Er zou een procedure van onteigening mogelijk zijn in het kader van de zeeverende duinen. Ik denk dat een oplossing zo veel sneller kan gaan. Bovendien is op die budgetposten een overschot aan geld. Men zoekt duinen om aan te kopen. Dit is een simpelere oplossing.

De heer Gilbert Vanleenhove : Uit het antwoord van minister Stevaert heb ik geen hoop geput dat dit op korte termijn zou kunnen gebeuren. Er is een regeling in der minne in de maak, maar die zou tot in lengte van dagen kunnen aanslepen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de financiële moeilijkheden van het dierenpark Planckendael

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Huybrechts tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de financiële moeilijkheden van het dierenpark Planckendael.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, het dierenpark Planckendael heeft een zeer slecht seizoen achter de rug. Voornamelijk het slechte weer maar ook de tijdelijke sluiting door de mond- en klauwzeerepidemie zorgden voor een terugval van het aantal bezoekers. Men verwacht dit jaar een 400.000 bezoekers terwijl er vorig jaar ongeveer 50.000 meer waren. Financieel betekent dit dan ook een enorme strop voor het dierenpark. Directeur Van Eysendeyk hoopt op financiële steun van de overheid om onder meer de educatieve opdrachten en de nodige renovatie van de gebouwen te kunnen verwezenlijken.

Mijnheer de minister, ik was zeer verheugd dat ik enkele dagen na het indienen van mijn vraag in de krant kon lezen dat u bereid bent een belangrijke financiële tegemoetkoming aan het park toe te

Huybrechts

kennen. Mochten uw collega's zo snel mijn wensen inwilligen, zou ik nog tevredener zijn.

Als ik de media mag geloven, bent u bereid het park de nodige financiële armslag te geven om de geplande projecten geheel of gedeeltelijk te verwezenlijken. Welk bedrag stelt de Vlaamse regering ter beschikking? Is het voldoende om de projecten uit te voeren?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, het dierenpark Planckendael maakt deel uit van de Koninklijke Maatschappij voor Dierkunde van Antwerpen, de KMDA. Vanaf 2002 krijgt die instelling een werkingstoelage ten belope van 92 miljoen frank per jaar en een investerings-subsidie van jaarlijks 135 miljoen frank. Van dit bedrag komt 100 miljoen frank van Toerisme en 35 miljoen frank van Monumenten en Landschappen.

De KMDA valt voor een deel ook onder wetenschappelijk beleid. Voor wetenschappelijk onderzoek worden de subsidies verhoogd van 15 naar 25 miljoen frank.

Wel moet nog een herstelplan worden goedgekeurd zodat de gelden op een behoorlijke wijze worden besteed. Persoonlijk vind ik dat we de naam van die maatschappij zouden moeten veranderen in bijvoorbeeld de Vlaamse Maatschappij voor Dierkunde.

Planckendael maakt deel uit van de zoo van Antwerpen. Uit het masterplan zal blijken welk deel de KMDA besteedt aan de onderdelen. Eigenlijk moet er een beheersovereenkomst worden opgesteld tussen de Vlaamse regering en deze privé-instelling, die nog meer dan vroeger wordt gesubsidieerd door de Vlaamse overheid. Dat zou eigenlijk ook uit de benaming mogen blijken.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Ik dank de minister voor zijn antwoord.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de Vlaamse sociale steunmaatregelen voor de Sabena-werknemers

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Glorieux tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de Vlaamse sociale steunmaatregelen voor de Sabena-werknemers.

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, op 6 juni peilde ik in een actuele vraag naar de mate waarin de Vlaamse regering zou anticiperen op mogelijk jobverlies als gevolg van de herstructureringsplannen bij de nationale luchtvaartmaatschappij Sabena. In het strategisch plan van topman Müller was oorspronkelijk sprake van de afvloeiing van enkele honderden werknemers. Mijnheer de minister, u antwoordde toen dat u uw bevoegdheden maximaal zou gebruiken om de in de CAO gemaakte afspraken maximaal te doen naleven. Daarnaast werd aan de plaatselijke VDAB opdracht gegeven zich klaar te houden om de betrokkenen zo goed mogelijk te helpen met begeleiding, opleiding, outplacement of aanmoedigingspremies in een ander kader.

Ondertussen zijn we drie maanden verder en is de situatie radicaal geëscaleerd : er is nu geen sprake meer van enkele honderden jobs die op de tocht staan, maar van enkele duizenden. In de regio Halle-Vilvoorde is er op dit ogenblik een overschot aan vacante betrekkingen die niet ingevuld raken. Toch blijkt ook hier in de afgelopen maanden de werkloosheid te zijn opgelopen. Heel wat werknemers van Sabena wonen bovendien niet in Halle-Vilvoorde maar ook in andere regio's, zoals Leuven. Ongeveer de helft van alle mensen die op de nationale luchthaven van Zaventem werken, zijn tewerkgesteld door Sabena. Van alle werknemers op de luchthaven woont 66 percent in Vlaanderen. De nationale luchthaven op zich mag dan wel een federale materie zijn, toch is het duidelijk dat Vlaanderen in sterke mate betrokken partij is.

Het is dan ook aangewezen dat de Vlaamse overheid middelen ter beschikking stelt en initiatieven ontplooit om het faillissement te voorkomen of de ontslagen werknemers sociaal te begeleiden en snel aan een nieuwe baan te helpen. Mijnheer de minister, welke initiatieven zult u nemen?

De voorzitter : De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik sluit me aan bij de vraag van de heer Glorieux. Het probleem moet in een ruimer kader worden geplaatst. Zaventem is een van de belangrijkste toegangspoorten van Vlaanderen en van Vlaams-Brabant in het bijzonder. Enkele maanden geleden kondigde men nog met veel bombarie aan dat de regio personeel van elders moest aantrekken omdat men niet kon volendoen aan de vraag. De heer Claeys van BIAC zei op een bepaald ogenblik dat de luchthaven nog een spectaculaire groei zou kennen. De toestand is nu helemaal anders. De situatie is dramatisch. Vooral de federale overheid reageert hulpeloos. We moeten ook de vraag stellen wie schuld heeft aan de huidige situatie.

Mijnheer de minister, Vlaanderen moet proactiever optreden in Zaventem. Hetgeen we vandaag meemaken, is slechts het topje van de ijsberg. Op termijn ziet het er zeer slecht uit voor de luchthaven. Men moet zich dringend bezinnen over wat er met de luchthaven moet gebeuren. Er is een groot strategisch plan nodig om de problemen van mobiliteit, ruimtelijke ordening, geluidsoverlast en tewerkstelling aan te pakken. Op staatkundig gebied moeten we ons de vraag stellen of we de luchthaven niet beter zelf zouden beheren zodat we gemakkelijker en beter kunnen anticiperen op de problemen.

De voorzitter : De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me aan bij de vraag van de heer Glorieux. Ik heb trouwens een vraag ingediend voor zowel minister Gabriels als minister Landuyt.

Volgens de pers zal het slecht aflopen met Sabena. Het gerechtelijk akkoord geeft de maatschappij enkel de mogelijkheid om het faillissement beter voor te bereiden. De problemen moeten niet onderschat worden. Bij Sabena werken 13.000 mensen. Volgens de vakbonden zijn daarvan 42 percent Vlaming. De indirecte tewerkstelling wordt geschat op 50.000 mensen.

De problemen gaan in eerste instantie Halle-Vilvoorde en Leuven aan. De meeste mensen zijn immers uit die regio afkomstig. Kan men niet antici-

peren op de moeilijkheden ? Bij de sluiting van Renault werd een tijdelijke vennootschap opgericht die zich niet enkel met outplacement bezighield, maar ook met het zoeken naar herinvesteringen en het plaatsen en herscholen van werknemers. Dit heeft tot vrij goede resultaten geleid. De economische toestand was toen wel beter. Renault-Vilvoorde heeft bewezen dat met een aanpak waarbij alle actoren betrokken werden, op korte termijn goede resultaten mogelijk zijn.

Mijnheer de minister, overweegt de Vlaamse regering dergelijke maatregelen ? Zijn er al plannen dienaangaande ? Indien ja, welke ?

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik sluit me aan bij de vraag van de heer Glorieux. We zijn allemaal betrokken bij deze problematiek. Gisteren heb ik toevallig een aantal werknemers en werkgevers gehoord. Ze zijn zeer ongerust, niet alleen over het aantal werknemers dat in de kou zou komen te staan. Bij Renault waren er nog veel mogelijkheden. Nu gaat het vooral om laaggeschoold personeel. Dat zal problemen hebben om een job te vinden. Hetzelfde geldt voor hoog- maar specifiek geschoold personeel. Dat moet worden omgeschoold. De mensen weten dat ze niet echt kunnen anticiperen op de beslissingen die over Sabena zullen worden genomen.

Ze vragen zich af of men opnieuw een platform kan creëren. Ze willen weten of daartoe al stappen zijn ondernomen en wat de financiële inbreng zal zijn. Destijds was er voor Vilvoorde een grote participatie van de werkgevers. De overheid is in dit geval ook werkgever. Kan men ook van haar een participatie verwachten ? Welke stimuli zal men geven ? Op welke manier wordt de zaak voorbereid ? Is er een financiële input van de Vlaamse overheid ? Indien dit niet het geval is, vrezen de mensen dat er geen goede oplossing zal worden gevonden.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, geachte leden, alle vragen komen te vroeg. Door de aard van de bevoegdheid, is het voor de Vlaamse overheid gevaarlijk om nu al te veel verklaringen af te leggen. Ik wil wel een aantal indicaties geven.

Landuyt

De preventieve kant van de zaak valt echter onder de federale bevoegdheid. Wij komen aan bod in de allerslechtste hypothese. De Vlaamse overheid staat in voor de arbeidsbemiddeling en de opleiding.

We willen het debat niet beïnvloeden, zeker niet in het nadeel van de werknemers. Een bedrijf moet in eerste instantie zijn verantwoordelijkheid op sociaal gebied opnemen. De overheid moet het hem wat dat betreft niet te gemakkelijk maken.

De VDAB zorgt niet enkel voor een basisdienstverlening. Ze kan bovendien voorzien in supplementaire acties. Ik verwijs hierbij naar de RMT in Oostende of Renault Vilvoorde. Wel moet dan de afweging worden gemaakt wie wat betaalt. We kunnen bijvoorbeeld berekenen hoeveel het outplacement, de op maat gerichte begeleiding van iedereen die een nieuwe job moet vinden, kost. We gaan ervan uit dat dit 80.000 frank per persoon is. Als dit wordt vermenigvuldigd met – aan Vlaamse kant – 6.000 dan gaat het om een behoorlijke bedrag. De VDAB is klaar om in alle situaties op te treden. Wel moet er worden afgewacht wat er gebeurt.

Anderzijds is de problematiek breder dan dat. We bereiden ons ook voor op een andere arbeidsmarkt, wat hier ook kan spelen. Als de procedure klaar is, kan de regering het Herplaatsingsfonds hervormen. Dit fonds was voorzien om outplacement te begeleiden of te vergoeden maar was op vraag van de sociale partners eigenlijk formeel gekoppeld aan een faillissement. We wensen dit nu uit te breiden naar een gerechtelijk akkoord zodra er een gerechtelijke interventie is omdat we dan meer mogelijkheden hebben om op te treden, zij het dan binnen duidelijke voorwaarden. Het uitbreiden van deze mogelijkheden is de tweede invalshoek van deze problematiek.

Een derde invalshoek is de toestand van de aanmoedigingspremies. Zowel voor als na 1 januari 2002 blijven de systemen van loopbaanvermindering en bijbedrijven in moeilijkheden bestaan. In de problematiek van arbeidsduurvermindering zijn er mogelijkheden van bijpassing door de Vlaamse overheid in de mate dat een en ander klopt of in te passen valt in de nieuwe of oude reglementering.

Dat is ongeveer het antwoord dat ik vandaag kan geven. Om de problematiek helemaal open te trekken, geef ik nog een bijkomend antwoord. Voor bepaalde sectoren die in herstructurering zijn, bereiden we ons in samenspraak met de sociale partners

voor om ons sectorgericht te bewapenen met wat we tewerkstellings- en opleidingscomités zullen noemen. In deze comités brengen we sociale partners en overheid samen om per sector de problematiek aan te pakken. We zijn daarmee volop bezig voor de automobielsector naar aanleiding van het Opelverhaal, dat is opengetrokken naar de hele auto-industrie. We vinden immers dat de Vlaamse overheid wat betreft het werkgelegenheidsbeleid klaar moet zijn voor een andere tijd die razendsnel op ons afkomt.

Ook voor Sabena kan ik met nog meer zelfvertrouwen dan in de plenaire vergadering zeggen dat we ons klaar houden. Ik wens nu het debat niet te beïnvloeden in welke richting dan ook.

De voorzitter : Ik wil een specifieke opmerking maken die losstaat van dit debat, mijnheer de minister. U weet dat de hoofdmoot van de economische steunmaatregelen van tewerkstellingsnormen werden omgevormd naar vormingsnormen in een aantrekkende economie. Dat is de vorige keren ook in de begroting zo geïmplementeerd. Nu zitten we door tal van omstandigheden in een bijna ander scenario. De voorzitter van het Duits economisch instituut, de heer Horn, zegt dat Duitsland zich aan de rand van een recessie bevindt met alle gevolgen van dien. Sabena is een probleem op een lijst van zovele problemen. Is het niet mogelijk om het beleid ook opnieuw te keren en toch die miljarden meer te activeren voor toekomstige oplossingen ten aanzien van werkgelegenheid, eerder dan voor vorming ?

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux : De minister heeft zeker gelijk over het feit dat de prioriteit op dit ogenblik nog steeds moet gaan naar het redden van Sabena. Dat is evident. We mogen dus ook vanuit Vlaanderen niet de indruk geven dat we de zaak al hebben opgegeven. Dat zou een absoluut verkeerd signaal zijn. Het is evenwel zo dat we waarschijnlijk geen weken meer zullen moeten wachten op een definitieve uitkomst. We staan dan inderdaad beter klaar om vanaf dat ogenblik geen tijd meer te verliezen. Ik dank de minister voor zijn toezegging dat in alle stilte zeker al een aantal zaken worden voorbereid. Het is misschien ook niet slecht daar in enige mate rekening mee te houden bij de begrotingsbespreking, omdat het toch over vele duizenden mensen zou kunnen gaan.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Sonja Becq tot mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, en tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de tewerkstelling van personen met een handicap

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Becq tot mevrouw Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen, en tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de tewerkstelling van personen met een handicap.

Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Ik twijfelde even over bij wie ik de vraag omtrent tewerkstelling van personen met een handicap moest indienen. Uiteindelijk is de vraag vooral ook ingegeven vanuit het aspect tewerkstelling in het reguliere circuit, zij het dat dit vaak gebeurt met ondersteuning vanuit het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap. In het perspectief van wat de regering voorstelt, dacht ik dat al wat personen met een handicap en tewerkstelling aangaat allemaal onder het grote departement Economie en Werkgelegenheid zou ressorteren.

Ik heb echter geoordeeld in het perspectief van wat de regering voorstelt : alles wat met personen met een handicap en tewerkstelling te maken heeft, valt onder het grote departement Economie, Werkgelegenheid, Binnenlandse Aangelegenheden en Landbouw. Daarom dacht ik dat het misschien toch wel goed was om die vraag hier te stellen. Bovendien is het zo dat de regering enige tijd geleden nog eens opnieuw onder de aandacht heeft gebracht dat men ook vanuit de Vlaamse administratie wat incentives wil geven en dat men ook daar die aandacht voor tewerkstelling van personen met een handicap meeneemt.

Vanuit verschillende hoeken werden mij vragen gesteld die allemaal te maken hebben met die tewerkstelling van personen met een handicap. Ik heb al die vragen nu samengebracht om ze allemaal samen onder uw aandacht te brengen. Mensen met een handicap worden immers met heel wat problemen geconfronteerd wanneer ze aan het werk willen raken of aan het werk zijn. Soms zijn het misschien kleine problemen, maar vaak zijn het ook kleine problemen met grote gevolgen voor de mensen die ermee te maken hebben.

Wanneer mensen die blind zijn een opleiding willen volgen, moeten ze aangepast studiemateriaal

hebben. Soms gaat het dan echt om gespecialiseerde apparatuur die ze nodig hebben voor hun opleiding of voor hun werk later. Die kostprijs voor het omzetten van studiemateriaal wordt wel voorgelegd aan het Vlaams Fonds, maar wanneer men zo'n opleiding wil aanvatten of wanneer men zo'n opleiding volgt, is men niet altijd vooraf zeker dat men die vergoeding ook effectief zal krijgen.

Zou men daarom niet kunnen verwachten dat opleidingscentra zoals die van de VDAB er uiteindelijk zelf mee voor zorgen dat hun leergangen toegankelijk zijn voor personen met een handicap ? Zo zouden de VDAB-opleidingscentra, eventueel in overleg met het Vlaams Fonds, die nodige hulpmiddelen ter beschikking kunnen stellen. Desgevallend kunnen die dan voor verschillende personen met een soortgelijke handicap gebruikt worden. Op die manier wordt in ieder geval vermeden dat de persoon met een handicap zelf zijn eigen materiaal moet meebrengen.

Inzake wervingsexamens hoor ik ook verschillende vragen. Ik hoor bijvoorbeeld het verhaal van een wervingsexamen voor jurist, waarbij een blinde deelnemer vraagt gebruik te mogen maken van zijn eigen materiaal : een brailleregel, een pc en een wetboek op cd-rom. Hij had dat materiaal zelf meegebracht. Oorspronkelijk werd hem toegezegd dat hij dat mocht gebruiken. Nadien werd dat echter geweigerd met als argument dat men niet zeker was dat hij die aanpassingen wel echt nodig had. Men zei ook dat hij op die manier misschien een voordeel zou hebben tegenover de andere kandidaten. Er werden dus heel wat discussies gevoerd. Voor de betrokken persoon was het uiteindelijk onmogelijk om deel te nemen aan dat wervingsexamen. De beschikbare hulpmiddelen die hij nodig had, kon hij immers niet gebruiken.

Mijnheer de minister, kan er hierrond geen regeling worden uitgewerkt, zodat er ook voor zo'n wervingsexamen – eventueel in een communicatie met het opleidingscentrum – duidelijke richtlijnen zijn inzake beschikbaarheid van materiaal voor personen met een handicap in functie van de handicap die ze hebben ? Momenteel worden hulpmiddelen wel terugbetaald, ook door het Vlaams Fonds, indien de betrokkene wordt aangeworven. Als ik meedoe aan een wervingsexamen, weet ik echter nog niet of ik zal worden aangeworven. Ook hier blijf ik dus weer met die onzekere factor zitten. Moet ik zelf als persoon met een handicap materiaal aanschaffen voor mijn opleiding of voor een wervingsexamen ? Als ik niet zeker weet dat ik zal worden aangeworven, zijn dit misschien supplementaire kosten die ik niet kan opbrengen. Dit is

Becq

dus echt wel een serieuze hinderpaal. Ook de werkgever kan dat niet vooraf bekostigen. Hij weet immers ook niet op voorhand of de capaciteiten van de betrokkene wel beantwoorden aan de eisen die hij stelt.

Een soortgelijk probleem werd mij gesignaleerd inzake specifieke opleidingscentra voor personen met een handicap. Men heeft me echter verteld dat de regelgeving dienaangaande ondertussen wel zou zijn aangepast. Als bepaalde voorwaarden zijn vervuld, wordt die bijscholing in gespecialiseerde opleidingscentra mogelijk gemaakt en wordt er daarvoor ook in de nodige financiering voorzien.

In de opleidings- en revalidatiecentra vinden we nog een ander probleem. Wanneer daar attesten worden behaald door personen met een handicap, hebben die niet altijd een officiële waarde. Daardoor geven ze dus ook niet altijd toegang tot een job die via andere – officieel erkende – diploma's wel toegankelijk is. Kan de overheid daarvoor geen oplossing bedenken? Worden er momenteel in dat verband mogelijkheden onderzocht?

Ten slotte wil ik nog dit laatste punt aanhalen. Men heeft mij erop gewezen dat bij de overheid de verplichting bestaat om een bepaald percentage personen met een handicap tewerk te stellen. In de privé-sector heeft men daarvoor CAO 26 of de inschakelingspremie. Op die manier wordt de privé-sector aangemoedigd om personen met een handicap tewerk te stellen. Er werd me echter de situatie van een blinde gesignaleerd. Hij wilde een job bij het parket. Daar werd hem echter gezegd dat men hem wel wilde tewerkstellen en dat men enigszins rekening wilde houden met het rendementsverlies, maar dat men het niet zou kunnen verdedigen – ook niet ten opzichte van de andere collega's – dat hij een beschermd statuut zou krijgen. Als er met een beperkt budget moet worden gewerkt, wil men toch een maximaal rendement halen.

Ik ben er zelf niet zo echt voorstander van om vanuit de Vlaamse overheid premies te geven, ook aan de federale overheid of aan andere departementen, om mensen met een handicap in te schakelen in de openbare diensten. Tegelijk vraag ik me wel af hoe de Vlaamse overheid de werkgelegenheid voor mensen met een handicap binnen de openbare sector – Vlaams, federaal, gemeentelijk of provinciaal – kan stimuleren.

Mijnheer de minister, al deze zaken worden door personen met een handicap als hinderpalen erva-

ren bij de uitbouw van een loopbaan in het gewone arbeidscircuit. In welke mate voert deze regering – stapsgewijze – een beleid om de hinderpalen die deze mensen ondervinden aan te kaarten en om er concrete oplossingen voor te bieden? Zijn er in de verschillende denkrichtingen al initiatieven genomen? Wat zijn terzake de perspectieven op korte en op middellange termijn?

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mevrouw Becq, het uitgangspunt was niet eenvoudig, het was namelijk moeilijk te bepalen aan welke minister de vraag gesteld moest worden. In het kader van het beter bestuurlijk beleid zal een en ander eenvoudiger worden omdat we de professionele integratie in de toekomst volledig bij de minister van Werkgelegenheid zullen plaatsen. Dit slaat dan ook op de beschutte werkplaatsen en dergelijke meer. Dit zal het mogelijk maken om meer geïntegreerd te werken.

Er bestaat al meer dan een jaar een goede afspraak met de sociale partners, alsook met de minister van Welzijn, om de problematiek van de arbeidsgehandicapten erbij te betrekken. Als voorbeeld geef ik de introductie van de ATP-diensten in de Werkwinkels. Dit wordt geschraagd vanuit de invalshoek van samenwerking, in de hoop die doelgroep permanent op te nemen. Dit zou ons moeten helpen om de door u aangehaalde concrete voorbeelden in de praktijk op te lossen. U kunt zelf vaststellen dat er duidelijk evolutie is vermits een aantal van uw voorbeelden reeds achterhaald zijn.

Wat de opleiding en het studiemateriaal betreft, kan ik het volgende antwoorden. Waar het VF-SIPH niet tussenkomt, kan men creatief inspelen op de subsidiëring in het kader van het positieve actieplan. In het kader van het Vesoc-akkoord verlenen we immers niet alleen steun ten behoeve van de allochtonen, maar net zo goed ten behoeve van arbeidsgehandicapten. Met een subsidie van ongeveer 500.000 frank kan men een deel van de kostprijs van het opleidingsmateriaal recupereren. Dit gebeurt via de organisatie die de opleidingen verzorgt. Dit stelt ons in de mogelijkheid bepaalde situaties recht te trekken door middel van werkgelegenheidsfinanciering.

Wat de problematiek van de wervingsexamens en de rol van de overheid in deze aangelegenheid betreft, kan ik u het volgende antwoorden. De Vlaamse regering heeft een Positief Actieplan 2001 goedgekeurd ten gunste van zowel allochtonen als personen met een handicap. Op grond daarvan on-

Landuyt

derzoekt de overheid wat in het bijzonder voor arbeidsgehandicapten kan worden gedaan vanaf de aanwerving en waarop in het bijzonder moet worden gelet. Ik denk daarbij bijvoorbeeld aan het sollicitatieformulier of aan de manier waarop exams worden georganiseerd, en dit in de hoop om via een checklist en een operationele groep onder meer de door u aangehaalde situaties op te vangen.

Een en ander kadert dus in ons doelgroepenactieplan, met als één van de specifieke doelgroepen de arbeidsgehandicapten.

De voorzitter : Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Mijnheer de minister, graag had ik de volledige tekst van uw antwoord gekregen. Ik zal dit antwoord dan later grondig nalezen.

U zegt dus over meer mogelijkheden te beschikken om in het kader van positieve actieplannen een en ander te organiseren. Ik zou er dan ook voor willen pleiten dat daar daadwerkelijk iets mee gebeurt.

Moet dit worden toegekend aan één persoon of kan dit middelen genereren voor zaken die ter beschikking kunnen worden gesteld van verschillende personen met een gelijkaardige handicap ? Dit zou mijns inziens veel efficiënter zijn dan een soort volgbudget omdat daardoor een continu systeem van hulpmiddelen, ter beschikking staand van personen met een handicap, kan worden uitgewerkt.

Ik benader dit vanuit een positief perspectief en zal blijven nagaan in welke mate daar iets mee gedaan wordt.

De voorzitter : Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Ik zal u de tekst bezorgen. Mocht dit wat te lang duren, aarzel dan niet mij eraan te herinneren.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17 uur.*
